

Barış umutları ve Osmanlı oyunları 2
2013-04-13 15:15:00

kalma pek çok yasa ve kurum hala varlığını sürdürmekte, hükümet, ciddi bir devrimci

ya da demokratik, hatta burjuva muhalefetin de yokluğundan yararlanarak varolan hak

ve özgürlükleri daha da kısımaktadır. Daha önce iktidarı elinde bulunduran askeri kılığın

mevzilerini ele geçiren ve kendisi de geleneksel Osmanlı-Türk gericiliğinin bir başka

versiyonu olan İslami gericilik, Kemalist öncelinin ruhunu ve tarzını taklit etmenin ötesine

geçmediğini, geçemeyeceğini yeterince kanıtlamış bulunuyor. Zaten başka türlü olması da

nesnelerin doğasına aykırı olurdu. Objektif bir değerlendirme yapabilmek ve 'Türkiye'de -hafif

de olsa- bir barış ve demokrasi rüzgarının esmediğini göstermek için yaşanan olguların bir

bölümüne göz atalım.

*Aralarında çok sayıda Kürt avukatın da bulunduğu, çoğu Kürt halkının oylarıyla seçilmiş

yerel yöneticiler olan binlerce KCK tutuklusunu ve hemen hemen hepsi çeşitli baskılara ve anti-

demokratik uygulamalara maruz kalan ve bir bölümü cinsel tacize uğrayan çok sayıda Kürt

çocuk ve genç hala zindanlarda tutulmaktadır.

*AKP hükümeti, cezaevlerindeki hasta mahpusların tedavi ve/ ya da tahliye edilmemeleri

nedeniyle yaşamlarını yitirmeleri karşısında duyarsızlığını sürdürmektedir. İHD ile TİHV'nin

26 Mart 2013 tarihli ortak raporunda şöyle deniyor:

Cezaevlerinde bulunan 411 hasta mahpustan 124'ü derhal tahliye edilmesi gereken ölümcül

hastalıkları olan mahpuslar olup, bunların dışında 121'i çok ciddi tedavi görmeleri gereken

ağır hasta mahpuslardır. 245 ağır hasta mahpus ağır hastalıkları nedeniyle tahliye edilmeyi

beklemekte, ancak tahliye edilmemektedir.

*TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu 27 Mart'ta, Meclis Uludere Alt Komisyonu'nun

hazırladığı ve Roboski kıyımının sorumlularını gizleyen ve aklayan raporu kabul etti. DTK

eşbaşkanları Ahmet Türk ve Aysel Tuğluk'un yanısıra Roboski'li aileler ve insan hakları

kuruluşları Türk savaş uçaklarının 34 Kürt gencini bombalayarak paramparça ettiği Roboski

kıyımının üzerinden tam 455 gün geçtikten sonra açıklanan rapora haklı olarak tepki

gösterdiler.

*A. Öcalan ile MİT müsteşarı arasındaki görüşmelerin sürdürüldüğü koşullarda Türk ordusu

Kandil'deki PKK hedeflerine karşı daha önce görülmedik boyutlarda saldırılar düzenledi.

Zaman gazetesinin bu konuya ilişkin bir haberinde şöyle deniyordu:

14 Ocak'ta Kandil'deki PKK kamplarına yönelik hava saldırısında ise 7 PKK'lı öldürüldü. Bu

operasyonda beton delici bombalar kullanıldı. Savaş uçakları 26 ve 27 Şubat tarihlerinde de

Kandil'e bağlı Dola Bedran ve Dola Şehdan bölgelerini bombalandı. Son dönemlerdeki hava

harekatlarında, barınak ve lojistik amaçlı yapılar ile uçaksavar bataryalarının tahrip edildiği

öğrenildi. Bazı kontrol noktaları ile eğitim merkezi olarak kullanılan binaların da hedef

alındığı kaydediliyor. Diyarbakır 2. Hava Kuvvet Komutanlığı'ndan havalanan F-16 savaş

uçaklarının, önce keşif uçuşu yaptığı, ardından belirlenen hedeflerin vurulduğu öğrenildi.

Saldırılarda İnsansız Hava Araçları'nın (İHA) elde ettiği görüntülerin de kullanıldığı

kaydedildi. (F-16'lar Kandil'e bomba yağdırdı: 4 terörist öldürüldü, Zaman, 1 Mart 2013)

*Geleneksel İstanbul sermayesine göre zayıf olan konumunu hızla güçlendirmek ve ele

geçirdiği fırsatı sonuna kadar değerlendirmek ve kullanmak için yanıp tutuşan Anadolu

sermayesinin çıkarlarını temsil eden AKP iktidarı, işçi sınıfını sınırsız bir sömürünün nesnesi

haline getirmiştir. Hükümet sınıfın kazanılmış haklarına saldırmakta, zaten zayıf olan

sendikaları tümüyle etkisizleştirmek için yasal önlemler almakta, taşeron işçiliği ve kuralsız

çalışmayı yaygınlaştırmakta ve varolan sınırlı iş güvenliği önlemlerini ortadan kaldırmak

suretiyle patronlarla elele her yıl binlerce işçinin kanına girmektedir.

*Başbakan Erdoğan'ın ve AKP hükümetinin kadınları en az üç çocuk doğurmaya teşvik

eden açıklamaları ve bunu sağlamak için bir dizi ekonomik önlem almaları, bir yanıyla Türk

burjuvazisinin ucuz işgücü gereksinimini sağlamayı ve kadınları eve

hapsederek toplumsal

yaşamın dışına atmayı amaçlıyor olsa da, esas olarak Kürt halkına karşı alınmış bir güvenlik

önlemi olarak değerlendirilmelidir. Deyim yerindeyse, demografik bilinci yüksek olan Türk

gericileri, 1990'ların ortalarından itibaren, Kürt-Türk nüfus dengesinin hızla birincinin lehine

ve ikincinin aleyhine bozulmakta olduğunu vurgulamaya başlamışlardı. Gericici AKP hükümeti

bir dizi konuda olduğu gibi bu konuda da askeri kliğin politikalarını savunmaktadır. (2)

*Yıllardır üzerinde konuşulmasına ve bir dizi çalıştay yapılmasına rağmen devlet Aleviler'in

temel haklarından biri olan cemevlerinin bu topluluğun ibadet yeri olarak tanınmasını bir

türlü kabul etmemekte ve tersine Diyanet İşleri Başkanlığı'nı da kullanarak tüm topluma

zorla Sünni İslamı dayatmaktadır.

*AKP hükümeti, Başbakan Erdoğan'ın tek tek köşe yazarlarını doğrudan ve isim vererek

hedef göstermesine ve işten atılmalarını kabaca talep etmeye kadar varan

kaba müdahaleleri

de içinde olmak üzere aldığı bir dizi gerici önlemler yoluyla yazılı ve görsel basını çok

büyük ölçüde denetimi altına almış ve dolayısıyla varolan sınırlı anlatım özgürlüğünü kuşa

çevirmiştir.

*Son yıllarda Türk burjuva devletinin ve onun polisinin yasal gösterilere, basın açıklamalarına saldırısı sistematik bir karakter kazanmıştır. İHD ile TİHV'nın 26 Mart 2013

tarifli ortak raporunda bu konuda şöyle denmektedir:

Toplantı ve gösteri yapma hakkı ile ilgili ihlallerin giderek kötüye gittiğini Adalet Bakanlığı

resmi verileri de teyit etmektedir. Bakanlık verilerine göre 2007 yılında 3.294, 2008 yılında

3.778, 2009 yılında 8.251 kişiye, 2010 yılında 11.462 kişiye ve 2011 yılında 13.479 kişiye 2911

sayılı toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasına muhalefet etmekten dolayı dava açılmıştır.

Şu soru haklı olarak sorulabilir ve sorulmalıdır da: Diğer faktörler ve kaygılar bir yana,

ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlara ve bu arada Kürt halkına ve onun siyasal bakımdan

aktif öğelerine karşı bu denli düşmanca bir politika gütmekte olan bir siyasal iktidarın

Kürt-Türk sorununu çözeceğine inanmamız için herhangi bir neden var mıdır? Herhalde

hiçbir akli başında ve dürüst insan bu soruyu olumlu olarak yanıtlayamayacaktır. AKP

hükümetinin sözümona barışın sağlanması adına yaptıklarına ve bu amaca ulaşmak için

yapmayı tasarladıkları ve önerdiklerine baktığımızda ne görüyoruz? Kürt halkını bağımlı

ve ikinci sınıf bir halk sayıldığını, bu halkın kendi savaşmaları sonucu elde etmekte olduğu

hakların tanınmasının ödün verme olarak nitelendiğini, AKP hükümetinin de Osmanlı-

Türk gericiliğinin ve kendinden önceki askeri kliğin millet-i hakime anlayışıyla donanmış

ve onun geleneksel ve köklü günah ve suçlarıyla sakatlanmış olduğunu. Bu tutum kaçınılmaz

olarak, şu anda sürmekte olan barış sürecinin yönetiliş tarzına da yansımaktadır. Örneğin

Başbakan Erdoğan ve/ ya da AKP hükümeti

a) A. Öcalan ile yapılan görüşmeleri bir hükümet yetkilisi eliyle değil, sonuç olarak bir

bürokrat olan MİT müsteşarı aracılığıyla yürütmekte, yani ulusal hareketin ve onun

önderinin muhatabının ancak bir istihbarat görevlisi olduğunu düşünmekte,

b) PKK ve BDP yöneticilerinin Abdullah Öcalan ile doğrudan, kesintisiz ve denetimsiz bir

biçimde görüşmesine izin vermemekte ve Öcalan'ın bu amaçla bir ev hapsine alınmasına bile

yanaşmamakta,

c) A. Öcalan'ı ziyarete giden BDP heyetine kimlerin katılıp kimlerin katılamayacağını kendisi

belirlemekte,

d) Akil İnsanlar'ın kimler olacağını Kürt tarafının oyunu ve düşüncesini almaksızın kendisi

saptamakta ve bu kişilerin işlevi için Halkı buna hazırlamak önemli. Eskiden o psikolojik

harekat denen ifadeler vardı ya. Bu toplumsal algıyı akil adamların hazırlaması lazım

sözcüklerini kullanmak suretiyle gerçek niyetini ele vermekte,

e) PKK'nın, gerillanın yurtdışına çekilmesi için yasal bir zemin oluşturulması ve TBMM'nin

bu konuda bir yasal düzenleme yapması talebine olumsuz bir yanıt vermekte direktmekte,

f) Önce PKK savaşçılarının yurtdışına silahlarıyla birlikte çıkabileceğini söylerken şimdi

onların yurtdışına silahsız olarak çıkmalarını dayatmaktadır.

Başbakan Erdoğan ve AKP hükümetinin müjdelediği projenin bir barış ve demokrasi projesi

değil, bir SAVAŞ VE GERİCİLİK PROJESİ olduğunun iyi anlaşılması gerekiyor. Ortadoğu ve

Balkanlar'da kendilerine bir nüfuz alanı yaratmayı amaçlayan Türk gericilerinin yayılmacı ve

yeni Osmanlıcı hevesleri, -Libya, Irak ve Suriye örneklerinde görüldüğü gibi- komşu ülkelerin

içişlerine kabaca müdahaleyi, onların maddi ve doğal kaynaklarına elkoyma hırslarını,

elikanlı terörist grupları silahlandırmayı vb. kapsamaktadır. Rahatlıkla anlaşılabilceğı gibi,

böylesi bir yolun izlenmesi, savaş tehlikesini azaltmamakta, tam tersine arttırmaktadır.

Dahası, İslam kardeşliğı, Türk-Kürt ittifakı, bin yıllık kardeşlik gibi süslü sözcükler,

Misak-ı Milli'yi yaşama geçirmeyi, Kerkük ve Musul petrollerini ele geçirmeyi kuran Türk

gericilerinin, koşullar elverdiği ölçüde komşu ülkelerden toprak koparma hayallerini, hem

de PKK'nın ve Kürt halkının sırtından yaşama geçirme hesaplarını ele vermektedir. Onların,

ABD ve İsrail'le uyum içinde ve bu güçlerin yönlendirmesiyle böyle bir yol

tutmayı ve böylece

Ortadoğu halklarının ve Suriye, İran gibi devletlerin karşısında konumlanmayı seçmeleri

şaşırtıcı değil. Ancak PKK'nın ve Kürt halkının benzer bir seçim yapması ve böylesi gerici

tezgahlar içinde yer alması hem ilkesel açıdan yanlış olacaktır hem de, deyim yerindeyse

yanlış ata oynamak anlamına gelecektir. Yani, şu an daha güçlü gözükmele birlikte

aslında zayıflamakta olan emperyalist ve -içlerinde Türkiye'nin de bulunduğu- gerici bölge

devletleriyle suçortaklığı yaparak bölge halklarının kanını dökmeye katılmak ilerde Kürt halkı

açısından son derece sakıncalı sonuçlar doğurabilecektir. ABD emperyalistlerinin Irak'tan

çekilmek zorunda kaldıkları, aslında yenildikleri Afganistan'dan çekilmeye hazırlandıkları,

İsrail'in 2006'daki 33 gün savaşında Hizbullah'a yenildiği unutulmamalıdır. Güçlü bir ordusu

olmayan Libya'da Kaddafi rejiminin yıkılmasının ya da Suriye'de süregelen savaşın bu

ülkenin parçalanmasına yol açmasının ABD ve İsrail'in yararına olduğu/ olacağı savı ise çok

tartışmalıdır. Dolayısıyla PKK'nın, 2002'de, yani ABD'nin Irak'ı işgale hazırlandığı koşullarda

benimsemiř olduğu hatalı ve hatta utanç verici tutumu yinelememeye özen göstermesi

gerekir. (3)

AKP hükümeti döneminde devletin, geleneksel Kemalist söylemden uzaklaşmış olması,

İslami gericiilerimizin Kürt halkına yaklaşımının kendi öncellerinin yaklaşımından nitelik

olarak farklı tutuma sahip olduğu yanılsamasını yaratmaktadır. Evet Türk burjuva

devleti geleneksel yadsıma, görmezden gelme ve kaba asimilasyon politikalarının

artık yürümeyeceğini anlamıştır. Ama bundan hareketle, Türk-Kürt ittifakına ilişkin

gevezeliklerin onun Kürt-karşıtı tutumunu değıştirdiğı ya da değıştirmesine yol açacağı

da sanılmamalı. Misak-ı Milli'yi yaşama geçirmeyi bahane eden Türkiye'nin öncelikli

hedefleri arasında, Güney ve Güneybatı Kürdistan Kürtleri'nin elde etmiş bulunduğu

siyasal mevzi ve kazanımları etkisizleştirmenin de bulunduğunu söylemek bir abartı ya da

kehanet sayılmamalı. Türk burjuva devletinin, Güneybatı Kürdistan'da özerk bir bölgenin

oluşumunun ilk belirtileri ortaya çıktığında ortaya koyduğu gerici ve saldırgan

söylem ve

Özgür Suriye Ordusu adı altında savaşılan çetelere ağır silahlar vererek bunları Suriye Kürtleri

üzerine sürmüş olduğu unutulmamalı. Türkiye ile Güney Kürdistan arasındaki ticari ve

ekonomik ilişkilerin son yıllarda adeta bir patlama yapmış ve buna bağlı olarak Ankara ile

Erbil arasındaki siyasal ilişkilerin şimdilik iyi olması, enerji yoksulu Ankara'nın yayılmacı

emellerini, Güney Kürdistan'a ve onun petrol zenginliğine egemen olma doğrultusundaki

stratejik yönelimini değiştirmeyecektir. Dahası bölgede hegemonya ve yayılmacılık

peşinde koşan, Suriye ve Irak Kürtleri'nin siyasal kazanımlarını asla sindirememiş olan bir

Türkiye'nin, orta ve uzun edimde Türkiye Kürtleri'ne karşı barışçı bir politika izlemesi de

beklenemez. Bütün bu olup bitenleri, A. Öcalan'ın yaptığı gibi,

Savaşlardan, çatışmalardan, bölünmelerden yorgun düşen Ortadoğu halkları artık kökleri

üzerinden yeniden doğmak, omuz omuza ayağa kalkmak istiyor gibisinden bir tümceyle

tanımlamak gerçeklerle bağdaşmamaktadır. Bağdaşmamaktadır çünkü kotarılmaya çalışılan

gerici bir ittifaktır. Bu, bölge ya da Türkiye halkları arasında DEĞİL, Türk

gericileriyle Mesut

Barzani türünden Kürt burjuvaları ya de feodal-burjuvaları arasında bir ittifak kurulması,

PKK ve BDP yöneticilerini de böylesi bir yeniden düzenlemenin öğeleri haline getirilmesi

girişimidir. Bundan Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu işçileri ve sömürülen emekçileri ya da

Kürt ulusal kurtuluş davası yararına bir sonuç beklemek, herhalde dürüst ve aklıbaşında

insanların işi değildir.

DİPNOTLAR

(1) Gerillaların silahlarını bırakmaları ve başka ülkelere gitmeleri gerektiği yolundaki

yaklaşımın, PKK'nın bu topraklara ait olmadığı, terörün kaynağının komşu ülkelerdeki

devletler olduğu yolundaki klasik Türk şoven propagandasının dışavurumlarından biri

olduğu açıktır.

(2) Başbakan Erdoğan 6 Nisan 2008'de Trabzon'da düzenlenen AKP Trabzon Gençlik Kolları

2. Olağan Kongresi'nde yaptığı konuşmada şöyle demişti:

Bazıları da rahatsız oluyor. Başbakan üç çocuk dedi'. Evet dedim. Yine diyorum. Niye?

Türkiye'nin gücünü, Türk milletinin devamını isteyen, buna karşı çıkamaz diyorum. Bunu

söylüyorum. En az üç diyorum. Bu benim bir başbakan olarak talebim.
(Erdoğan: Başbakan

Olarak Talebim 'En Az Üç Çocuk' , BİA Haber Merkezi, 6 Nisan 2008)

(3) PKK Başkanlık Konseyi üyesi Murat Karayılan, 11 Eylül 2001 eyleminden kısa bir süre

sonra yayımlanan demecinde şöyle diyordu:

Şimdi anlaşılıyor ki ABD, bu olayla birlikte yeni bir konsept geliştiriyor. Dünyanın çeşitli

ülkelerinde, bölgelerinde ve en temelinde Ortadoğu'da, Kafkasya'da yeni bir düzenleme

geliştirmek istiyor. Bu sadece ABD değil, genel anlamda NATO politikasına dönüşebilir.

Dolayısıyla yeni düzenlemede Kürtlerin bu yeni süreci hassasiyetle ele almaları ve kendilerine

bir yer yapmaları gerekiyor. Bizim yaklaşımımız budur...

Irak'a yönelik bir plan gelişirse, bu yeni süreç Güney'e çok yönlü olarak yansıyacaktır. Şimdi

iki şey var: Irak'a yönelik mücadelede Güneyli Kürtler mi esas güç olarak görevlendirilecek,

yoksa Türk ordusu mu? (Özgür Politika, 2 Ekim 2001)

PKK Parti Meclisi'nin 5. Genel Toplantısında ise aynı konuda şöyle deniyordu:

Irak'taki sistem mücadelesi yeni Ortadoğu sisteminin nasıl olacağını belirleyecek, bu da

yeni uluslararası sistemin temel ölçü ve özelliklerini yaratacaktır. Açıkça görülüyor ki Irak

üzerinde yoğunlaşan mücadelenin bölgesel ve uluslararası karakteri vardır ve bu mücadele

eski sistem ile yeni sistem, eski statüko ile yeni statüko arasındaki bir mücadele olmaktadır.

Önümüzdeki süreçte siyasi ve askeri düzeyde daha da keskinleşerek çözüm yaratmaya

çalışacak olan böyle bir mücadelede Partimizin ve halkımızın yeri, hiç kuşkusuz Kürdü

inkar eden ve yok etmek isteyen eski statüko cephesinde değil, yeni bir sistem yaratmak

isteyen değişim cephesinde olacaktır. Yine Partimiz ve halkımız baskı, parçalanma ve

terör cephesinde değil, demokrasi, barış ve özgür birlik cephesinde saf tutacaktır. Çünkü

Kürt halkının olduğu gibi, bölge halklarının ve dünya demokrasi güçlerinin çıkarları burada

yatmaktadır. (Özgür Politika, 6 Şubat 2002, abç)

2-4 Nisan 2013